

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/17/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212210956
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1212210956.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: T. U., nar. XX.X.XXXX, S. X, X., zastúpeného Mgr. Martinou Novyzedlákovou, advokátkou, so sídlom Miletičova 62, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: Spoločenstvo vlastníkov bytov SVOJETĚ - 84 b.j., Karadžičova 6, Bratislava, zastúpenému: Zahoráková & Partners, s.r.o., so sídlom Krasovského 13, 851 01 Bratislava, IČO: 47 232 412, o náhradu škody, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 15.10.2015, č.k. 12C/61/2012-154, jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalovaného proti zamietajúcemu výroku rozsudku sa o d m i e t a.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v prisudzujúcom výroku m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 947,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.5.2012 do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Vo zvyšku sa žaloba z a m i e t a.

IV. Žalobcovi sa proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 1 285,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1 285,98 eur od 1.5.2012 do zaplatenia ako i trovy konania vo výške 81 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 396,48 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 415, § 420 ods. 1 a 3, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 6 ods. 2, § 7 ods. 1, § 7b ods. 5, § 9 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“), § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie“), § 120 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a vecne tým, že mal v konaní za nesporne preukázané, že dňa 16.5.2012 v čase o 3.27 hod. na W. D. X P. X. došlo k vzniku škody na motorovom vozidle žalobcu, a to v dôsledku uvoľnenia keramickej mozaiky z fasády bytového domu na W. D. Č.. X. Existenciu a výšku škody na motorovom vozidle žalobcu mal za preukázané obhliadkou vykonanou likvidátorom poisťovne Union, a.s. a príjmovým pokladničným dokladom č. XXXXXXXX o úhrade opravy motorového vozidla vo výške 1 353,66 eur. Vychádzal z toho, že v priebehu konania žalovaný výšku škody nesporeval a namietal ju až v rámci záverečných rečí, t.zn. po vyhlásení uznesenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p., preto na tvrdenia žalovaného neprihliadol a žalobcom uplatňovanú výšku škody považoval za nespornú. Z

vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že už pred vznikom škody došlo k pádu omietky z fasády budovy bytového domu a v čase vzniku škodovej udalosti bola fasáda domu nestabilná a nespevnená. Nakoľko žalovaný po prvom páde časti fasády nezabezpečil fasádu bytového domu a nezabránil pádu ďalšej časti omietky, porušil svoje povinnosti. Na konštatované porušenie povinnosti žalovaného nemala vplyv skutočnosť, že obyvateľom bytového domu bol známy projekt obnovy bytového domu, nakoľko bol povinný vykonať všetky opatrenia smerujúce k tomu, aby k vzniku škody nedošlo, t.j. mal spevniť fasádu, označil priestor, kde došlo k pádu časti mozaiky stabilným oplatením, prípadne stabilným označením. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný potrebné opatrenia na zabránenie vzniku škody nevykonával, pričom bez vplyvu na posúdenie zodpovednosti žalovaného bola skutočnosť, že v čase vzniku škodovej udalosti bol vyhlásený prvý stupeň povodňovej aktivity a silná víchrica. I keď žalobca parkoval na mieste, ktoré na parkovanie určené nebolo, z výpovede svedkov vyplynulo, že sa na danom mieste bežne parkovalo a dodnes parkujú vozidlá. Vyvodil tak, že v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného, t.j. nezabránením pádu omietky, došlo k vzniku škody na motorovom vozidle žalobcu. Pri určovaní miery zodpovednosti žalovaného súd prvej inštancie zohľadnil skutočnosť, že žalovaný ako správca predmetného bytového domu mal zabezpečiť, aby nedošlo k vzniku škody spôsobenej nedostatočným zabezpečením budovy a bol povinný si počínať tak, aby výkonom správy bytového domu nedošlo k vzniku škody nielen na majetku tretích osôb ale i na zdraví tretích osôb. Mal tak za to, že miera zavinenia žalovaného na vzniku škody na majetku žalobcu bola značná a zodpovedá ustanoveniu § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

3. Následne sa súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu (uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.5.2015, č.k. 5 Co/507/2013-140), zaoberal mierou zavinenia žalobcu na vzniku škody. Prihliadol na to, že žalobca v priebehu konania preukázal, že priestor, kde spadla časť fasády nebol ohraničený, na uvedenom priestore parkovali aj iné motorové vozidlá a žalobca nemohol predvídať pád fasády. Mieru zavinenia žalobcu na vzniku škody tak ustálil na minimálnej výške 5%, pričom na uvedené závery nemala vplyv skutočnosť, že žalobca mal vedomosť o projekte obnovy bytového domu. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie určil mieru zavinenia žalovaného na vzniku škody v rozsahu 95 %, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 1 285,98 eur a vo zvyšnej časti, t.j. 67,68 eur (5% zo sumy 1 353,66 eur) žalobu zamietol.

4. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením náhrady škody, súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania, a to vo výške 9 % odo dňa 1.5.2012, t.j. dňa nasledujúceho po tom, čo žalobca vyzval žalovaného na úhradu náhrady škody, do zaplatenia.

5. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 142 ods. 3 O.s.p. a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania, nakoľko neúspech žalobcu v konaní posúdil ako nepatrný. Na základe uvedeného priznal žalobcovi nárok na náhradu za zaplatený súdny poplatok v sume 81 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 396,48 eur. Trovy právneho zastúpenia žalobcu súd prvej inštancie priznal v súlade s ust. vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), a to za 5 úkonov právnej služby á 71,37 eur (prevzatie zastúpenia, písomné podanie na súd, účasť na pojednávaní, podanie vyjadrenia k odvolaniu, účasť na pojednávaní), režijný paušál 4x á 7,81 eur a 1 x á 8,39 eur.

6. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, napádajúc rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) a je v rozpore s § 226 O.s.p.. Poukázal na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 5Co 507/2013-140 zo dňa 28.5.2015 (str. 6, druhý odsek), ktorý uviedol, že: „navrhovateľ ako obyvateľ bytového domu (nie ako osoba, ktorá dočasne a náhodne odparkovala motorové vozidlo pri bytovom dome), mal vedomosť o tom, že fasáda bytového domu bola porušená a sčasti opadnutá s tým, že hrozilo nebezpečenstvo ďalšieho pádu. Aj napriek tejto vedomosti, ktorú v konaní ani nesporeval, svoje motorové vozidlo zaparkoval na mieste, kde hrozilo spadnutie ďalšej časti fasády, a to v čase, kedy bola meteorológmi predpokladaná víchrica. Jeho konanie možno tak ako konanie odporcu klasifikovať ako vedomú nedbanlivosť, keď navrhovateľ vedel, že odparkovaním svojho motorového vozidla na mieste opadávania fasády môže dôjsť k vzniku škody na jeho majetku a aj napriek tomu sa bez primeraných dôvodov, do ktorých rozhodne nemožno subsumovať zlé parkovacie situácie v okolí, spoliehal na to,

že k vzniku škody nedôjde“. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení tiež konštatoval, že „na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že na spornom mieste nebol zákaz parkovania a ospravedlnením nie je ani to, že na danom mieste nebolo v danom čase bezpečné tak pre prechádzajúcich chodcov, ako aj pre zaparkované motorové vozidlá. Zo záverov odvolacieho súdu považoval za zrejmé, že žalobca uvedeným konaním porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť predchádzať hroziacim škodám v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, keď motorové vozidlo zaparkoval na mieste, kde bola zvýšená možnosť vzniku škody a preto jeho zavinené nedbanlivé konanie bolo tiež v priamej príčinnej súvislosti so vznikom škody. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení konštatoval, že úlohou prvoinštančného súdu v ďalšom konaní bude zohľadniť mieru zavinenia žalobcu na vzniku škody. Odvolací súd zároveň uviedol, že miera zavinenia žalobcu na vzniku škody nebola nepatrná, nakoľko sa jednalo o jednu z dvoch hlavných a podstatných príčin vzniku škody. Prvoinštančný súd bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu nielen pri posudzovaní otázok hmotného práva, ale aj pri aplikácii procesných predpisov. Po zrušení prvoinštančného rozhodnutia ku žiadnej zmene skutkového stavu veci nedošlo a nevyšli najavo ani žiadne nové skutočnosti, dôkazy, nakoľko sa uskutočnilo len jedno pojednávanie, a to dňa 15.10.2015, na ktorom sa žalobca ani nevyjadril a jeho právna zástupkyňa len zosumarizovala dovtedy prednesené vyjadrenia, preto bol prvoinštančný súd povinný rozhodnúť v súlade s právnym názorom vysloveným odvolacím súdom. Napriek uvedenému prvoinštančný súd odlišne od odvolacieho súdu posúdil otázku aplikácie ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, ktorý konštatoval, že žalobca ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka neporušil; čo znamená, že žalobca sa v podstate nedopustil žiadneho protiprávneho konania, keď mu nebránila žiadna prekážka, aby zaparkoval na mieste, kde vznikla škoda; hoci v tomto smere sa odvolací súd jasne vyjadril, keď konštatoval nielen protiprávne konanie žalobcu, ale aj to, že žalobca sa dopustil vedomej nedbanlivosti, keď zaparkoval svoje vozidlo na mieste, kde mu hrozil vznik škody. Vzhľadom k uvedenému namietal závery súdu prvej inštancie, že miera zavinenia žalobcu na vzniku škody bola nepatrná. Rovnako prvoinštančný súd odlišne od odvolacieho súdu posúdil konanie žalobcu ako také, ktoré nie je protiprávne, keď konštatoval, že žalobcovi nebránila žiadna prekážka, aby zaparkoval na mieste, kde vznikla škoda, keď odvolací súd konštatoval, že síce prekážky boli, avšak nie dostatočné (navozená sutina, označenie páskami) pre to, aby sa žalovaný vyvinil zo svojej zodpovednosti.

7. Žalovaný ďalej namietal, že prvoinštančný súd nelogicky a nezrozumiteľne konštatoval, že na jednej strane žalobca neporušil ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka, t.j. že žalobca neporušil svoju prevenčnú povinnosť, ale na strane druhej posúdil mieru zavinenia žalobcu na vzniku škody vo výške 5%, pričom tento rozpor nevysvetlil. Miera zavinenia poškodeného na vzniku škody sa posudzuje v zmysle ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka a predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je, že poškodený (teda žalobca) porušil niektorú zo svojich povinností (napr. § 415 Občianskeho zákonníka). Ak teda na strane jednej žalobca neporušil ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka, potom musel porušiť inú svoju povinnosť. Rovnako konštatovanie prvoinštančného súdu o tom, že miera zavinenia žalobcu by mala byť práve 5%-ná na vzniku škody nemalo žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní a nie sú mu zrejme objektívne dôvody, ktoré prvoinštančný súd k takémuto záveru viedli. Oporu vo vykonanom dokazovaní nemalo ani priznanie výšky škody, nakoľko už na pojednávaní dňa 13.9.2012 žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že sa nebude zaoberať tvrdením o výške škody vyjadreným v záverečnej reči z dôvodu, že v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. na dôkazy a skutočnosti predložené a označené po vydaní uznesenia o ukončení dokazovania súd nebude prihliadať. Odvolateľ v tejto súvislosti konštatoval že žiadne nové dôkazy ani skutočnosti v záverečnej reči neoznačoval. Záverečnou rečou len sumarizoval výsledky vykonaného dokazovania a závery, ktoré z hodnotenia dôkazov vyplynuli. Z listinných dôkazov predložených v konaní (rozpisu rozsahu opráv- firma T. S. - S. H., potvrdenie Obvodného oddelenia PZ Ružinov západ - Bratislava II zo dňa 16.5.2010) vyplýva, že okrem poškodení, ktoré boli zaznamenané políciou, žalobca uskutočnil opravu aj takých častí na vozidle, ktoré nemali žiadnu príčinnú súvislosť so škodovou udalosťou, a to opravy uvedené v citovanom rozpise prác pod poradovými číslami 2, 5, 6, 7, 11 až 19 a 23. Pokiaľ prvoinštančný súd dospel k inému záveru, teda že žalobca preukázal príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a vznikom škody tak, ako ju prezentoval v rozpise prác, mal sa vysporiadať náležite aj s otázkou výšky škody, čo však v žiadnom zo svojich dvoch rozsudkov neurobil.

8. Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobu zamietol a priznal mu nárok na náhradu konania.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Vo vzťahu k spochybňovaniu výšky škody žalovaným, súhlasil so závermi súdu prvej inštancie, že žalovaný sporoval výšku škody až v záverečnej reči po vyhlásení dokazovania za skončené. Poukázal na skutočnosť, že bola vykonaná obhliadka poškodeného motorového vozidla a žalovaný mal vedomosť o tom, že k plneniu zo strane poisťovne nedošlo výlučne z dôvodu, že poisťná zmluva sa na dotknutý vznik škody nevzťahovala. Oznámenie o vzniku škody, ktoré urobil na polícii, nie je spôsobilým záväzne určiť rozsah škody, ktorá mu bola spôsobená. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

10. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok; ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je vo vzťahu k prisudzujúcemu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie čiastočne dôvodným.

11. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo odvolaním možné napadnúť rozhodnutie súdu prvej inštancie, pokiaľ to nevylučoval zákon (§ 201 v spojení s § 202 O.s.p.). Odvolanie bolo prípustné proti rozhodnutiu len z dôvodov uvedených v § 205 ods.2 O.s.p. Odvolanie žalovaného vyvolalo v danom prípade účinok, ktorý zostáva zachovaný aj po 1. júli 2016 (§ 470 ods. 2 C.s.p.) - rozhodnutie bolo preto možné podrobiť meritórnemu odvolaciemu prieskumu. Odvolací súd ďalej konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalovaného rozhodol odvolací súd po nadobudnutí účinnosti C.s.p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

12. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

13. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

14. Odvolací súd postupom podľa § 382 C.s.p. majúc za to, že na vec sa vzťahujú ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, výzvou z 6.11.2018 vyzval strany, aby sa k možnému použitiu vo výzve citovaných ustanovení vyjadrili. Na výzvu odvolacieho súdu podľa ust. § 382 C.s.p. strany sporu v stanovenej lehote nereagovali.

15. Podľa § 359 C.s.p. odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

16. Podľa § 386 C.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak

a) bolo podané oneskorene,

b) bolo podané neoprávnenou osobou,

c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo

d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

17. Z obsahu podaného odvolania odvolací súd zistil, že žalovaný odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, t.j. aj v časti zamietajúceho výroku, z ktorého mu ujma nevznikla, nakoľko v tejto časti bol v konaní úspešný žalovaný. Osobou oprávnenou podať odvolanie je tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, pričom podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa musí vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním.

18. Odvolací súd tak ustálil, že žalovanému nesvedčí subjektívna procesná legitímácia na podanie odvolania proti zamietajúcemu výroku, preto odvolanie žalovaného v tejto časti s poukazom na ust. § 386 písm. b) C.s.p. odmietol, ako podané neoprávnenou osobou. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal prisudzujúci výrok napadnutého rozhodnutia a závislý výrok o trovách konania.

19. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že v konaní si žalobca uplatňoval proti žalovanému nárok na náhradu škody vo výške 1 353,66 eur spolu s príslušenstvom. Nárok odôvodnil tým, že dňa 16.5.2010 o 3:25 hod. došlo na W. D. Č.. X P. X. ku škode na jeho motorovom vozidle zn. C. O., Q.: X. XXX E. (ďalej len „motorové vozidlo“), a to v dôsledku uvoľnenia keramickej mozaiky z fasády bytového domu na W. D. Č.. X. Súd prvej inštancie vo veci prvýkrát rozhodol dňa 11.6.2013 č.k. 12C/61/2012-119 a žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28.5.2015, č.k. 5Co/507/2013-140 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd vyslovil právny názor, že miera zavinenia žalobcu nebola nepatrná, nakoľko sa jednalo o jednu z dvoch hlavných a podstatných príčin vzniku škody, a v závislosti od nej je potrebné rozhodnúť o výške škody.

20. Podľa § 441 Občianskeho zákonníka, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

21. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. v znení účinnom do 30.6.2016 (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 133 až § 135 O. s. p.. Preskúmaním rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd zistil, že tento odvolací dôvod nebol naplnený.

22. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. v znení účinnom do 30.6.2016) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

23. V podanom odvolaní žalovaný namieta, že súd prvej inštancie sa náležite nevysporiadal s priznanou výškou škody, napriek tomu, že už na pojednávaní dňa 13.9.2012 a následne v záverečnej reči žiadal žalobu zamietnuť. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 15.10.2015 odvolací súd zistil, že žalovaný v záverečnej reči, t.zn. pred vyhlásením dokazovania za skončené, uviedol skutkové tvrdenia, ktorými namietal žalobcom uplatňovanú výšku škody. Nakoľko podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. súd neprihliada len na dôkazy a skutočnosti, ktoré neboli predložené a označené najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd vyhlásil dokazovanie za skončené, postup súdu prvej inštancie, ktorým neprihliadol na skutkové tvrdenia žalovaného, ktoré uviedol pred tým, ako súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené, nebol správny. Nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie však nemala vplyv na správnosť jeho záverov o výške škody, ktorá vznikla žalobcovi. Odvolací súd dáva do pozornosti, že procesný predpis v znení účinnom do 30.6.2016 účastníkovi ukladal nielen povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) ale aj povinnosť dôkaznú (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Súd rozhodol, ktoré z označených dôkazov vykoná, pričom navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.). Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobnom návrhu ale tiež vo vyjadrení žalovaného. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena

v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Pri vyhodnocovaní námietok žalovaného vo vzťahu k žalobcom uplatňovanej výške škody odvolací súd prihliadol na to, že v záverečnej reči žalovaný sporoval časť položiek uvedených v doklade o oprave motorového vozidla, pričom poukazyval na rozpor s potvrdením Obvodného oddelenia PZ Ružinov západ - Bratislava II.. I keď z potvrdenia OO PZ Ružinova - západ zo dňa 16.5.2010 jednoznačne vyplývalo, že došlo k poškodeniu praveho predného nárazníka, blatníka a diskov motorového vozidla, čo je zrejším aj fotografií predložených žalobcom v konaní (čl. 6-8 súdneho spisu), potvrdenie OO PZ Ružinov- západ nemožno považovať za doklad preukazujúci rozsah výšky škody, ale len za doklad preukazujúci viditeľný rozsah poškodenia motorového vozidla, ktoré možno spoľahlivo zistiť až po demontáži poškodených dielov. Nedôvodnosť námietok žalovaného vo vzťahu k namietaným položkám je zrejším aj z toho, že prevažná časť žalovaným namietaných položiek mala len podružný charakter (položka č. 14, č.15, č. 16, č. 17, č. 18), t.zn. jednalo sa o základný materiál rovnako potrebný aj na vykonanie žalovaným nesporovaných opráv. Vo vzťahu k namietaným položkám č.2 (nárazník pravý), č. 5 (podbeh plastový P), č. 6 (svetlo P), č. 7 (pneumatika 195/50R 15), č. 11 (dopasovanie), č. 12 (oprava P kapoty), č. 13 (príprava na lakovanie), č. 23 (pneuservis), odvolací súd poukazuje na rozsah poškodenia viditeľný aj z predložených fotografií, z ktorých nemožno bez ďalšieho vylúčiť aj poškodenie pravej kapoty a pravej pneumatiky motorového vozidla a potrebu vykonania s tým súvisiacich prác. Vzhľadom k uvedenému má odvolací súd za to, že žalovaným uvádzané skutkové tvrdenia neboli spôsobilé ovplyvniť správnosť záverov súdu prvej inštancie o výške škody uplatňovanej v konaní.

24. Žalovaný v podanom odvolaní namieta aj nesprávne závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k určaniu miery zavinenia žalobcu na vzniku škody, majúc za to, že súd prvej inštancie sa odchyľil od právnych záverov odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, ktorými bol viazaný. Podľa ust. § 226 O.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ako pri posudzovaní otázok hmotného tak aj procesného práva. Viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu platí len za predpokladu, že po zrušení odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie sa skutkový stav nezmení natoľko, že je vylúčená aplikácia právneho názoru odvolacieho súdu na tento nový skutkový stav. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie po zrušení napadnutého rozhodnutia vo veci vytyčil termín pojednávania na deň 15.10.2015, na ktorom strany predniesli svoje vyjadrenia k veci a súd prvej inštancie vo veci rozhodol. Možno tak konštatovať, že po zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom sa skutkový stav v konaní pred súdom prvej inštancie nezmenil, ani v konaní nevyšli najavo ďalšie okolnosti, dôkazy, ktoré by priviedli iný skutkový stav než ten, z ktorého odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí vychádzal, preto bol súd prvej inštancie viazaný právnym závermi odvolacieho súdu uvedenými v zrušujúcom rozhodnutí. Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že žalobca spoluzodpovedá za škodu podľa ust. § 441 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko svojim zavineným nedbalým konaním spoluzavinil vznik škody, preto mu nemôže byť priznaná náhrada škody v plnej výške, ale po posúdení miery zavinenia len v pomernej časti. Vo vzťahu k miere zavinenia žalobcu odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí vyslovil právny záver, že miera zavinenia žalobcu nebola nepatrná, nakoľko sa jednalo o jednu z dvoch hlavných a podstatných príčin vzniku škody. Nemožno tak súhlasiť s právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý ustálil rozsah zodpovednosti žalobcu na vzniknutej škode v minimálnej výške 5%.

25. Odvolací súd sa po zohľadnení skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním zhoduje s názorom súdu prvej inštancie, že k vzniku škody došlo v dôsledku porušenia všeobecnej preventívnej povinnosti na strane oboch strán sporu. Žalovaný po prvom páde časti fasády bytového domu neurobil za situácie, kedy jednoznačne vedel o poškodení časti fasády a mal predvídať, že v prípade zhoršeného počasia je riziko vzniku ďalšej škody väčšie, žiadne adekvátne preventívne opatrenia, ktorými by sa mohlo predísť ďalšej hroziacej škode na majetku alebo aj na životoch a zdraví okoloidúcich ľudí, nespevnil fasádu na miestach, kde sa uvoľňovala, fyzicky nezabránil prechodu priestorom, v ktorom hrozilo riziko pádu časti fasády, tento priestor neoznačil stabilným oplotením a ani stabilným výrazným označením. Za dostatočné nie je možné považovať vyznačenie miesta možného opadávania fasády páskou alebo malým nápisom padá omietka (ktorých umiestnenie v čase škodovej udalosti bolo medzi stranami naviac sporné a jednoznačne nepreukázané). Za dôvodnú súd prvej inštancie správne nepovažoval ani obranu žalovaného, v zmysle ktorej bezprostrednou príčinou vzniku škody na motorovom vozidle žalobcu bola nepriaznivá poveternostná situácia, keď nekonanie žalovaného a spoliehanie sa na to, že vietor ako prírodná neovládateľná sila nebude do času zrealizovania obnovy fasády bytového domu dosahovať intenzitu, ktorá by mohla spôsobiť neriadený pád ďalšej časti fasády, zodpovedá znakom vedomej nedbanlivosti, ktorá je znakom subjektívnej zodpovednosti.

Možno tak súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, že na strane žalovaného sa jednalo o zanedbanie povinností pri výkone správy bytového domu, ktoré má znaky vedomej nedbanlivosti.

26. Pri posudzovaní miery žalobcu na vzniku škody podľa § 441 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vzal v úvahu, že „žalobca v konaní preukázal, že priestor, kde spadla časť fasády domu nebol ohraničený, na uvedenom priestore parkovali aj iné motorové vozidlá a žalobca nemohol predvídať pád fasády“. Súd prvej inštancie však pri posudzovaní miery zavinenia žalobcu na vzniku škody, ku ktorej nepochybne došlo v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s konaním žalobcu a nekonaním žalovaného, ktorí nepreukázali, že svojim konaním alebo nekonaním neprispeli k vzniku škody opomenul, že žalobca ako obyvateľ domu (nie ako osoba ktorá dočasne a náhodne zaparkovala motorové vozidlo pri bytovom dome) mal vedomosť o tom, že fasáda bytového domu bola porušená a sčasti opadnutá s tým, že hrozí nebezpečenstvo jej pádu. I napriek tejto vedomosti zaparkoval motorové vozidlo na mieste, kde hrozilo spadnutie ďalšej časti fasády, a to v čase kedy bola meteorológmi predpokladaná víchrica. Táto situácia podľa názoru odvolacieho súdu mohla a mala v žalobcovi vyvolať pochybnosti o tom, že miesto na ktorom mienil parkovať a ktoré bolo v bezprostredne predchádzajúcom období ohradené a neparkovalo sa na ňom z dôvodu prác na uvoľnenej fasáde bytového domu, nie je bezpečným. Pokiaľ sa žalobca za daného stavu bez primeraných dôvodov (za ktoré nie je možné posúdiť nepriaznivú situáciu v parkovaní motorových vozidiel) spoliehal na to, že k vzniku škody nedôjde, jeho konanie zodpovedá znakom vedomej nedbanlivosti, ktorá je znakom subjektívnej zodpovednosti.

27. S poukazom na uvedené odvolací súd pristúpil ku korekcii záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu miery zavinenia strán na vzniku škody, keď jeho závery o miere spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody len v minimálnej výške 5%, nepovažoval za správne a udržateľné. Pri posudzovaní miery zavinenia strán na vzniku škody odvolací súd vzal v úvahu konanie žalobcu a žalovaného zodpovedajúce znakom vedomej nedbanlivosti, ktoré podrobne rozviedol v ods. 25 a 26 tohto rozhodnutia. Skutočnosť, že žalovaný, ktorý je správcom predmetného bytového domu a ktorý bol povinný si počínať tak, aby výkonom správy domu nedošlo k vzniku škody na majetku a na zdraví tretích osôb, fyzicky nezabránil prechodu priestorom, v ktorom hrozilo riziko pádu časti fasády, tento priestor neoznačil stabilným oplotením a ani stabilným výrazným označením a nezamedzil tak možnosti obvyklého a obyvateľmi domu zaužívaného parkovania na mieste vzniku škody, bola zásadným dôvodom pre to, že žalobca mohol motorové vozidlo vôbec na danom mieste zaparkovať. Čiže nekonanie na strane žalovaného vyvolalo konanie na strane žalobcu, ktorý nepostupoval ako priemerne starostlivý človek, ktorý mal zachovať väčšiu opatrnosť a vzhľadom k vedomosti o tom, že fasáda bytového domu bola porušená a sčasti opadnutá s tým, že hrozí nebezpečenstvo jej pádu, nemal motorové vozidlo na takomto mieste zaparkovať. Možno tak prijať záver, že nekonanie žalovaného bolo jednou z dvoch hlavných príčin vzniku škody, majúce však výraznejší podiel na vzniku škody ku ktorej došlo následným konaním žalobcu. Odvolací súd tak rozdielne od súdu prvej inštancie ustálil mieru zavinenia žalobcu na vzniku škody v rozsahu 30% a mieru zavinenia žalovaného na vzniku škody v rozsahu 70%. Odvolacím súdom ustálená miera spoluúčasti žalobcu v pomere 30 %:70 % tak vo finančnom vyjadrení k výške vzniknutej škody (1 353,66 eur) znamená, že žalovaný je povinný žalobcovi nahradiť škodu vo výške 947,60 eur.

28. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v prisudzujúcom výroku podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 947,60 eur spolu s úrokmi z omeškania od 1.5.2012 do zaplatenia vo výške 9 % ročne (v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia), odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty určenej vo výzve na plnenie zo dňa 5.4.2012 a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol.

29. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v súlade s §255 ods. 2 C.s.p. (ak strana mala v konaní úspech len čiastočný) v spojení s § 262 ods. 1, 2 C.s.p. a § 396 ods. 1, 2 C.s.p.. Vychádzajúc z toho, že žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 70% (947,60 /1353,66) a žalovaný v rozsahu 30% (406,06), čistý úspech žalobcu bol v rozsahu 40%, odvolací súd priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40%, vzhľadom k pomeru úspechu vo veci. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).